

Επιστροφή

Έντυπη Έκδοση

Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, Κυριακή 14 Ιουλίου 2013

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (τετραπληγικός, ειδικευόμενος ψυχίατρος στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «ΑΤΤΙΚόν»)

«Ανθρωπος χωρίς αύριο δεν ζει»

Της ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΛΙΝΑΡΔΟΥ g.linardou@eleftherotyria.net

Ανατρέποντας το κοινωνικό «καθεστώς» περί «κανονικού» και «μη κανονικού», ακύρωσε το νόμο ο οποίος απαγόρευε σε μη αρτιμελή μαθητή να γίνει σημαιοφόρος και σήμερα αρθρώνει λόγο κοφτερό για την κρίση που έρχεται από το... μέλλον.

Σε μία γιορτή ακόμη μιας Παγκόσμιας Ημέρας Ατόμων με Αναπηρία, πήρε το μικρόφωνο και ξεκίνησε: «Γεννήθηκα, μεγάλωσα, μεγαλώνω κι ελπίζω να μεγαλώνω, όσο μου κρατάει το καντηλάκι»... Χαμηλώνω τον ήχο του εξαιρετικού ντοκιμαντέρ των Γ. Κασπίρη και Γ. Βλατάκη για τον τετραπληγικό Στέλιο Κυμπουρόπουλο με τον τίτλο «Με λένε Στέλιο», το οποίο προβλήθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο -πού αλλού;- στην πρόωρα χαμένη ΕΤ1 (πλέον μπορώ να το παρακολουθώ μόνο μέσω youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=yWtoRFX0YqY>) και ξεκινώ να γράψω.

Περασμένα μεσάνυχτα. Αφορμή γι' αυτή την «Ανθρώπινη Ιστορία» ήταν το κάλεσμα μέσω social media του Κυμπουρόπουλου, ώστε να πραγματοποιήσουμε όσοι μπορούμε μια ερηνική διαμαρτυρία μπροστά από το άγαλμα του Αγνώστου Στρατιώτη στην πλατεία Συντάγματος, την ερχόμενη Τρίτη, στις 8 το βράδυ.

«Σαν άνθρωπος δεν μπορώ να βλέπω άλλο την Ελλάδα να καταστρέφεται και να χάνεται. Δεν μπορώ να βλέπω πως κάθε ημέρα πίνεται το αίμα των ανθρώπων μας. ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΩ!!! Δεν ξέρω αν η ώρα μηδέν έφτασε, εγώ όμως ορίζω το δικό μου σημείο μηδέν. Την Τρίτη 16 Ιουλίου θα είναι σαν να έχω γενέθλια...»

Τα λόγια ήταν η αφορμή. Ομως, η απία προϋπήρχε: ένα διαολεμένο ανθρώπινο γρύλισμα για έναν προβληματισμό ζώης περί «κανονικού» και «μη κανονικού».

Σημαιοφόρος με αμαξίδιο

Ο Στέλιος πρωτομπήκε στη δημοσιογραφική ζωή το 1998 όταν σε μία μαθητική παρέλαση ήταν σημαιοφόρος με το αναπηρικό του αμαξίδιο. Πολλοί από εμάς τους δημοσιογράφους τον αντιμετωπίσαμε -έστω και sic- ως «αξιοθέατο δημοσιότητας» (απ' αυτά που ξεχνιούνται στο τριήμερο). Εμείς οι δημοσιογράφοι, ενίοτε και δημοσιοκάφροι, δεν γνωρίζαμε ή και αν γνωρίζαμε δεν είχαμε κάνει κάτι μέχρι τότε, ώστε να πάψει να υφίσταται νόμος ο οποίος απαγόρευε σε έναν μη αρτιμελή μαθητή να γίνει σημαιοφόρος! Ο νόμος δεν υφίσταται πια και γι' αυτό δεν ευθύνεται η δημοσιότητα, αλλά το γεγονός ότι ο Στέλιος είχε τα κότσια με την αριστεία και την προσπάθεια που έκανε, υποστηριζόμενος από την οικογένειά του, να βαδίζει πάνω σε όνειρα και στόχους (ο πρώτος Έλληνας με αναπηρία σημαιοφόρος).

Πώς τελείωσε το Λύκειο με άριστα; Η μάνα του και ο πατέρας του κρατούσαν ανοιχτά τα βιβλία μπροστά του για να μπορεί να διαβάσει. Για μερόνυχτα...

Μετά, τα πράγματα άλλαξαν. Ο Στέλιος σπούδασε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πλέον είναι ειδικευόμενος ψυχίατρος στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Αττικόν».

Πόδια και χέρια δεν τον υποστηρίζουν. Στις κινήσεις του κεφαλιού του υπακούει το «ποντίκι» του ηλεκτρονικού υπολογιστή (μία στρογγυλή κουκκίδα αυτοκόλλητη στο μέτωπο, ένα τσιπ, το επιτρέπει) κι έτσι μπορεί να είναι σε άμεση επικοινωνία με το Διαδίκτυο. Μπορεί να κάνει όσα μπορεί ο καθένας μας σε έναν υπολογιστή μόνο με το μυαλό του...

«Κανείς δεν ξέρει, όμως, τα πόσα θέλω να γίνω, τα πόσα μπορώ να φτάσω, τα πόσα αξίζει να κάνω. Ούτε εγώ έχω κάποια απάντηση! Το μόνο που γνωρίζω είναι πως σε σύντομο χρονικό διάστημα δεν θα μπορώ να είμαι τίποτα. Ένας άνθρωπος χωρίς όνειρα δεν είναι άνθρωπος. Ένας άνθρωπος χωρίς στόχους δεν είναι άνθρωπος. Ένας άνθρωπος χωρίς ελπίδα δεν είναι άνθρωπος. Ένας άνθρωπος χωρίς αύριο δεν ζει! Θέλω να ζω όμως σε μια Ελλάδα που έχει αξίες, που μπορεί να βασίζεται στις δικές της δυνάμεις».

Η μητέρα του λέει: «Μέσω του Στέλιου ζούμε πάρα πολλά πράγματα, που εγώ τουλάχιστον δεν θα μπορούσα να τα ζήσω αν δεν ήταν ο Στέλιος». Η μάνα του, ο πατέρας του, η οικογένεια είναι μαζί, δεμένη τριγύρω από την ανακάλυψη ενός αλλιώςικού κόσμου, τόσο... σπουδαίου.

Αν στη ζωή αυτού του ανθρώπου δεν υπήρχαν οι γονείς του ή η οικογένειά του τι θα απογίνονταν; Ένα Ίδρυμα θα «περίμενε» γι' αυτόν ή μήπως όχι, αγαπημένοι μου συνάδελφοι δημοσιογράφοι και αξιολάτρευτη πολιτεία μου;

Κοινωνία και παιδεία

Στη Σουηδία τα πράγματα είναι διαφορετικά. Στη Στοκχόλμη, όπως διαβάζω στο <http://www.disabled.gr>, έχει ιδιαίτερα αναπτυχθεί το Κίνημα Ανεξάρτητης Διαβίωσης (Independent Living). Ανεξάρτητη διαβίωση=ίσες ευκαιρίες, αυτοεκτίμηση και αυτοκαθορισμός... Σ' αυτό προσδοκά και ο Στέλιος.

«Δεν έχει αξία αν δουλέψουμε μια μέρα περισσότερο, αφού είτε το 27% των συμπολιτών μας δεν δουλεύει είτε και να δουλεύει κάποιος σήμερα, αύριο ο μισθός του δεν θα είναι αρκετός για τα καθημερινά απαραίτητα αγαθά», λέει ο Στ. Κυμπουρόπουλος και συνεχίζει: «Και το ερώτημα γεννιέται: γιατί συμβαίνει αυτό;».

Απαντά ο ίδιος: «Γιατί αφήσαμε τη ζωή μας, χωρίς οδηγό, χωρίς υπηρεσίες, χωρίς όραμα. Σταματήσαμε να πιστεύουμε στην προσπάθεια και στη σωστή ανταμοιβή και πιστέψαμε στη λαχειοφόρο αγορά των ψήφων. Δεν υπολογίσαμε ώστε να φτιάξουμε μια κοινωνία για όλους, μια κοινωνία με βάση την Παιδεία, τις Επιστήμες, την Έρευνα...».

Ωραία, και τώρα πριν από το τέλος, υπάρχει απάντηση στο γρύλισμα περί «κανονικού» και «μη»; Υπάρχει, αρκεί να κοιτάξει ο καθένας μας την αλήθεια του κατάμουτρα. Ας μην την αποκαλύψει πουθενά. Ας την κραυγάσει μπροστά στον καθρέφτη του σπιτιού του κι έπειτα ας κυκλοφορήσει προς τα έξω ως ένας άνθρωπος «κανονικός» που δεν ενοχλεί ποτέ κανέναν ώστε να θεωρηθεί «μη κανονικός»...